

ЕПИСКОП КАНАДСКИ ГЕОРГИЈЕ (Ђорђе Ђокић)

рођен је у Горњем Црњелову код Бијељине (Република Српска)

на Ђурђевдан 1949. године.

Благочестиви Хаџи-Крсто и Крунија Ђокић

доживели су редак Божји благослов:

цео њихов пород посвећен је Богу.

Георгијев старији брат је Епископ средњоевропски Константин,

млађи брат, Љубомир, свештеник у Вршанима,

а сестра Надежда – монахиња у манастиру Тавни.

Дечак Ђорђе Ђокић са тринаест година, 1962, одлази у Тавну,

а припрему за служење Богу наставља у манастирима

Озрену, Косијереву, Преображењу, Савини и Студеници.

У манастиру Острогу завршава Монашку школу,

а 11. фебруара 1971, у двадесет другој години,

прима монашки чин у Озрену.

Сутрадан, на Света Три Јерарха, постаје ђакон,

а на Сретење Господње – јеромонах.

Од јуна 1971, једанаест година,

служи као духовник манастира Тавне.

Одатле завршава Богословију Светог Арсенија у Сремским Карловцима,

а потом и Богословски факултет у Београду.

Постдипломске студије похађа на Универзитету у Лофбороу, у Енглеској.

За Епископа канадског изабран је 16. маја 1984,

а хиротонисан 8. јула, у Саборној цркви у Београду.

Епископ Георгије је у Епархији канадској од њеног оснивања,
пуних 27 година.

Кроз то време, под његовим вођством,
изграђено је и освећено 18 цркава и капела,
као и први српски манастир у Канади.

Епископ је основао Савезно коло српских сестара,
покренуо епархијски лист, „Источник“,
утемељио Библиотеку Светог Преображења Господњег, Архив и Музеј,
основао Добротворни фонд „Свети Цар Лазар“...

Овладао је књиговезачким занатом и заштитом старих књига и рукописа.

Десет година водио је манастирску штампарију.

Написао је низ беседа, чланака, посланица
и предговора књигама и часописима.

Издавачка установа Епархије канадске овенчана је *Вуковом наградом*,
једном од најугледнијих у отаџбини,

а Добротворни фонд „Свети Цар Лазар“ одликован је
Орденом Светог Саве другог степена.

КОВЧЕЖИЋ УСПОМЕНА – Мој пут ка Богу

О Д Л О М Ц И

КРАДЉИВАЦ У КРОШЊИ

Ријечи мога оца биле су толико утицајне да сам их се више бојао него мајкиних батина.

Тај „чича Крстин“ ауторитет из љубави био је познат и другима. Знали су да је за нас највећа казна ако нас неко „каже таји“. Ипак, тешко је обуздати радозналост дјеце, нарочито када су у друштву вршњака који имају блажу представу о томе шта се може а шта не ваља...

Идући једном из школе, спазисмо прелијеп приказ: поред пута крушка жута, и на њој родило као за причу. Наравно, све што је било ближе земљи, побрано је и омлаћено, али је још пуно зрелих плодова мамило са горњих грана... Власник воћке Славко Миловановић окресао је доње гране како би дјеци отежао крађу...

Ја сам некако био највиши, а танак и лак, те одмах паде предлог да ме другари подигну да се попнем и наберем крушака...

Само што сам дохватио неколико мирисних плодова, кад однекуд изби Славко. Дјеца зграбише своје торбе и побјегоше. Остаде главни кривац у крошњи! Шћућурио сам се уз дебло да ме Славко не опази...

ЧИЈИ СИ ТИ, МАЛИ?

Узалуд сам се трудио, издале су ме ципеле и ђачка торба испод крушке. Славко обиђе око стабла и, кад ме спази, викну:

„Силази доље, шта радиш ту!“

„Не могу“, рекох.

„Како си се попео?“

„Други су ме подигли.“

„Силази, ја ћу ти помоћи...“

Спусти он мене, и сад очекујем шамар, али се деси нешто горе:

„Чији си ти?“, упита.

Лакше би ми било да ме је ударио него што сам морао казати:

„Крсте Ђокића“.

„Хоћеш ли да те истучем, или да те кажем Крсти?“

„Истуци.“

Није ме истукао, само је продужио даље. Ја се обуо, нисам крушке ни окусио, смучиле ми се. Пошао сам кући, у страху шта ће бити кад ме каже таји...

ВЛАДИКА СВЕ ПРИЗНАО

Пролазили су дани, ништа се није десило...

Прошле су године, и ја завршио школе, постао и владика. Долазио сам кући сваки пут када бих допутовао из Торонта у Београд, на сједницу Светог архијерејског сабора. Тако се једном задесим у селу у недјељу. Тајо предложи, иако сам из Београда стигао аутомобилом, да идемо пјешке у цркву, два километра.

Ходајући, наиђосмо на огроман пањ, она крушка посјечена.

„Знаш, тајо, овдје је била крушка...“

Тајо ме погледа подозриво и рече:

„Знам! А што питаш?“

„Па, ја мом таји морам рећи истину, макар и после толико година...“

Испричам му причу до детаља. Тајо каза да му Славко никада ништа није рекао...

„А да је рекао, ала би фасовô!“ – сијевну Тајо очима.

„Попе“ – тако су ме ословљавали, и одмах ме закитили пушкомитраљезом. („Пушка“ се на македонском каже „пушката“, а ми смо пушкомитраљез звали „пушка-та-та-та“.)

Било је разних згода и незгода у тој војсци. Тешко сам подносио такозвану „политичку наставу“. На тим часовима се могло чути више глупости и ироније него реалне науке или бар смислених прича. Једна од наставних тема односила се на „штетан утицај религије у друштву“. Предавач, заставник, говорио је са неописивим жаром, као да ту, пред нама, Бога убија!

Наравно, ако неком нешто није јасно, може да постави питање...

„НЕШТО“ ЈЕ БОГ

Јавио сам се и упитао – како то да се баш ништа позитивно не може рећи о религији, кад већи дио човјечанства вјерује у Бога? Уосталом, уколико би се поштовале само основне вјерске норме, не би се двије трећине буџета државе морале давати за наоружање.

Заставник рече презриво:

„Ма ко данас још вјерује у Бога!“

„Многи“, одговорих, „чак многи и од ових овдје војника који вас слушају“.

„Нека се јаве они који вјерују“, прозва заставник.

Од сто двадесет војника у чети, само један је подигао руку! То ме је разгњевило.

„Друже заставниче, већина ових људи су преда мном говорили да вјерују у нешто, а бар половина да вјерују у Бога. Нажалост, због вас су се устрашили и одрекли своје вјере. Нисам сигуран да се, тако превртљиви, сутра не би одрекли и друштвеног уређења и војничке заклетве да ће бранити своју земљу!“

Ту заставник војсци даде вољно и пожури у команду да реферише „о Поповом испаду“. Војници се разиђоше, а уз мене остаде онај један једини вјерник, из Босанског Шамца.

За сваки случај, војска ме се клонила, а мени је било мило што исповиједих своју вјеру.

Првог и другог дана ништа се није десило. Друштво поче да ми се враћа...

За велики „празник рада“, Први мај, приређена је свечаност. Постројене војне јединице слушале су говоре високих официра, а дијељена су и одликовања и унапређења. Као пушкомитраљесцу, по правилу ми припада чин разводника. Послије оног „испада“? Не вјерујем.

Али, догоди се нешто сасвим неочекивано. Добих и чин, и награду, као „добар војник“!

Командант касарне Никола Љубичић, предајући ми три књиге, грмну:

„Другови старешине и војници, видите ли овога војника?! Волео бих да сте сви као он! Не по опредељењу, јер он је поп, него по карактеру!“

Од тога трена можда је било војника који не знају ко је њихов капетан, али су сви знали ко је Поп.

НЕКУЛТУРА АТЕИЗМА

Сјећам се још једне хришћанске побједе над нехришћанским официром, Трнинићем, командиром мог вода, који је стално Бога псовао. Неколико пута сам га учтиво замолио да то не чини, јер ме вријеђа. Он би оћутао, па касније поновио псовку. Најзад сам се одважио и љутито рекао:

„Друже старији водниче, псовка је одраз некултуре човјека.“

„Ти мени да кажеш да сам некултуран?!“, дрекну командир.

„Јесте!“

„На рапорт!“

Прво сам изложен мишљењу командира чете, који није знао шта ће са мном, па ме је прослиједио мајору безбједности. Безбједњак такође није био начисто, те ме посла начелнику касарне. Начелник нас саслуша у ставу мирно и рече:

„Излазите напоље, у праву је био војник Ћокић!“

На повратку у јединицу, увријеђени старији водник је спласнуо, предложио да се помиримо и замолио ме да никоме ништа не помињем.

Касније, ако би се десило да Трнинић опсује, одмах би ми се извинио, не што му се омакла псовка, него што „нисам видео да си ту“.

СУБВЕРЗИВНА ВАСКРШЊА ЈАЈА

Изгледа да сам задобио наклоност старијег водника Јове Трнинића... Имао је разумијевања ако бих тражио ванредну дозволу за излазак у град. Десило се то пред Васкрс. Стигао ми је пакет од куће, са васкршњим јајима, па су због тога у команди учинили све да не добијем пакет на вријеме. Обавјештење је приспјело на Велики четвртак, и ја сам на Велики петак, послије наставе, пошао да подигнем пакет. У команду је кренуо и Јово Трнинић, који ми успут рече:

„Сутра је Васкрс.“

„Да, прекосутра.“

„Хоћеш ли ићи у цркву?“, пита ме Трнинић и гледа право у очи.

Помислих да хоће да ме уходи, а план сам већ био направио...

„Нећу“, рекох.

„Зашто?“, упита он, разочаран.

„Зато што ми нећете дати дозволу. А ако одем без дозволе, следује ми затвор. На мене се пази...“

„А ако ти ја дам дозволу?“

„Онда бих радо отишао.“

Још увијек нисам био сигуран да ли ме куша, или искрено пита, па му нисам рекао да је служба у поноћ.

„Даћу ти дозволу“, обећа старији водник Јово Трнинић.

Стигосмо до зграде команде, но неким чудом све је већ било позатварано. Ја не добих пакет, нити је Јово Трнинић могао да направи

нове дозволе за излазак из касарне. И, то би добро. Ја се развикао како су ми људска и вјерска права ускраћена, како пакет нисам могао да подигнем, а до понедјељка ће се све у њему покварити...

БИЈЕГ У ЦРКВУ

У суботу се договорим са једним војником из мога одјељења да ме пробуди петнаест минута прије поноћи и да не тражи смјену док ја не изађем. Наравно, прорачунао сам да ћу се вратити око четири ујутро. Другог пожарног сам замолио, частићу га, да не буди смјену док се ја не појавим, за случај да закасим.

Пробуди ме онај војник, ја се опремим, искочим кроз прозор, добро знаном стазом изађем из касарне, па у цркву.

Код цркве сам ставио капу за појас, дадохе ми икону Васкрсења, и крену литија са пјесмом *Воскресеније Твоје, Христe Спасе...* Потом започе јутрења и литургија, а ја сам пјевао за пјевницом, понесен, на општу радост народа који бјеше преплавио цркву.

На крају, добри прота Василије, Рус поријеклом, који је служио у тој цркви Светог Ђорђа, позва ме у олтар и рече:

„Узми ова јаја...”

Угурах у џепове неколико комада, али ми прота објасни:

„Ово је све за тебе.”

Натрпа ми у војничку блузу четрдесет јаја! Опасан појасом, носио сам их као у некој торби. Стид ме је било онако проћи кроз народ, али је народ баш чекао да ме испрати аплаузом, додајући и понеку пару. Ја сам их, излазећи из цркве, све поздрављао најрадоснијим поздравом:

„Христос воскрес!” .

ВОСКРЕСЕ, А САД МЕ КАЗНИТЕ

У тридесет трећој години сам, из Тавне, отишао у Енглеску на усавршавање. Уписао сам се на постдипломске студије. Тада сам први пут у животу искусио шта значи бити странац. Још живо памтим те давне утиске... За двије године сам видио и доживио свашта. Схватио сам да није нимало лако живјети у расијању – макар и са својим народом.

Поред студија којима сам се у Енглеској посветио, задатак ми је био да опслужујем једну парохију, Светих апостола Петра и Павла, која је обухватала четири града, четири богослужбена мјеста: Дарби, Лестер, Сток он Трент и Донингтон.

Срби, махом политичка емиграција незадовољна југословенским комунистичким режимом, најгушће су населили индустријски град Лестер. Служио сам у једној огромној цркви која је посвећена, и архијерејским освећењем, Светом Ђорђу. Та црква је готска грађевина из 1823. године. Освећење је обавио и служење започео Епископ Лаврентије.

Црква се налази у самом центру града, огромна је и прелијепа, а припада јој и простран паркинг, гдје се паркирање, уобичајено, плаћало, што је унеколико доприносило издржавању цркве.

Занимљиво је како смо ту цркву купили. Ми, Срби, понудили смо Енглезима пет хиљада фунти. Чувши да се црква продаје, а не знајући за нашу понуду, Пољаци су англиканцима понудили дупло више, десет хиљада фунти! Међутим, тадашњи Бискуп Ричард Рат одговорио је Пољацима: „Ми смо цркву продали Србима – по цијени која одговара и њима и нама.“

И данас сам му због тога захвалан.

Још ме је нечим гануо Бискуп Ричард. Енглези су пожељели да одслуже посљедњу службу и да се помоле за све оне који су се у тој цркви молили, а ја сам се двоумио да ли да им дозволим да уђу у, сад већ православни, олтар... Моју дилему, иако му је још нисам предочио, ријешио је сам уважени Ричард Рат, рекавши:

„Ми знамо да постоји један канон по коме жене код вас не улазе у олтар. Ако бисте били љубазни, молили бисмо да нам поставите сто пред иконостасом, гдје бисмо ми служили.“

Дирнула ме је толика пажња, и нисам му то добро никада заборавио. Нека му то Бог у добро упише.

Послије продаје цркве, Енглези су се досјетли да им треба крстионица, урађена у камену, рељефна, са поклопцем од дрвета у дуборезу. Послали су захтјев и питали да ли бисмо им то продали. На моје запрепашћење, неки од наших људи су предлагали да им продамо крстионицу по цијени од пет хиљада фунти, колико смо ми платили цијелу цркву! Наравно,

поклонио сам Бискупу Ричарду њихову бившу крстионицу, рекавши да ћемо ми лако набавити другу. Међутим, кад је схватио да је и нама потребна, није хтио да је узме на поклон.

Занимљиво је и то да сам се на тапији о цркви потписао заједно са Краљицом Елизабетом, јер је Краљица формални поглавар Англиканске цркве.

ФАДЕР БРАЈАН

У то вријеме имао сам тридесет три године и велику вољу да ширим распон знања, као и круг пријатеља... Госпођа Џенифер Морисон, предавач на курсу језика, својски се трудила да помогне странцима, спајајући их са Енглезима. Мени је предложила да се упознам са свештеником Брајаном Хакнијем, који је службовао у једној малој парохији, са црквицом у граду.

Фадер Брајан је био диван човјек. Он и његова супруга +Линда добили су троје дјеце: Марка, Остина и Демијана. Но, поред та три лијепо васпитана сина, усвојили су и једну дјевојчицу, Кејти, која је била афричког поријекла – црнкиња.

Одмах смо се спријатељили, на првом чају код њих (*cup of tea*). Позвали су ме на вечеру, сљедећег уторка. Послије тога, Фадер Брајан ми је рекао:

„Remember, every Tuesday, dinner in my house.“ („Упамтите, сваког уторка – вечера код мене.“)

Било ми је незамисливо да један Енглец позива госта на вечеру сваке недеље.

Ово угодно дружење ми је и користило. Учио сам енглески језик, играо се са дјецом која су ме искрено вољела, одраслима причао о православној доктрини... Фадер Брајан је чак пустио браду, сагласан да су је и Господ Христос и апостоли носили...

Благодаран за гостопримство Хакнијевих, предложио сам им да буду моји гости у Србији. Тако смо, у августу мјесецу 1983. године, петнаест дана обилазили манастире Србије, Босне и Црне Горе, а још петнаест дана су моји драги пријатељи провели на Јадранском мору, у манастиру Градишту крај Буљарице.

Наше искрено пријатељство је, вјерујем, утицало на одлуку Фадера Брајана да, после смрти супруге Линде и после одлуке Англиканске цркве да рукополаже жене за свештенике и владике, пређе у православље. Он се припремио (као катакумен), крстио се, стажирао шест мјесеци, и најзад

примио чин ђакона. Сада је некадашњи фадер Брајан – православни свештеник Георгије, у Руској православној цркви у близини Лондона.

ГРОЖЋЕ СВЕТОГ СИМЕОНА

И госпођа Џенифер Морисон доживјела је срећу у вези са православљем.

Имала је четрдесетак година и дуго живјела у браку без дјеце. Једнога дана упитала ме је за могућност да негдје у Југославији усвоји дијете. Упутио сам је на оца Василија Томића, који је тада служио у цркви Светог Марка у Београду.

Покушавала је она свуда, али с обзиром на њене године, нико јој није хтио дати бебу на усвајање.

Поменуо сам јој чудесну лозу Светог Симеона, у Хиландару, помоћу које су се многе бездјетне породице усрећиле. Није много томе вјеровала, али ме је замолила да ипак поручим ту лозу.

Кроз неко вријеме стигао је пакетић са три зрна грожђа и комадићем лозе. Позвао сам професорку Џенифер и дао јој упутство на енглеском. Кад је она то прочитала, заплакала се и рекла да је сувише стара и неће моћи да зачне. Размишљала је, и најзад ме је замолила да пошиљку из Хиландара ипак понесе кући.

„Наравно, узмите, то је за Вас наручено.“

Отишла је, и мени би жао њене муке. Готово сам се покајао што сам јој тако нешто предложио. Међутим, после неколико сати зазвони телефон, и зачух „тичеркин“ радосни усклик:

„It`s a Miracle!“ („То је чудо!“)

Шта се десило? Када је приспјела кући, ставила је пакетић из Хиландара изнад камина и пошла да се помоли Богу. У том трену стигао је неки човјек из Социјалног центра и рекао јој да може да добије дијете, из Боливије!

Дакле, на мало другачији начин, Свети Симеон јој је помогао!

Када сам у Београду изабран за владика, Госпођа Џенифер је дошла у Дарби са мужем и малом Аном-Маријом-Катарином на рукама. Појавила се на том опроштајном банкету, који су ми моји врли парохијани приредили.

Најдражи дар ми је био што сам је видио срећну, са дјететом које је добила благословом Светог Симеона.

КРАЉЕВ ВОЈНИК ТАДИЈА

У Енглеској сам сусрео неколико веома добрих и занимљивих, незаборавних Срба. Чика-Тадију Радивојевића красила је ширина и племенитост. Био је и духовит, што је одлика великих људи. Његова кућа била ми је први дом у Дарбију.

Тадија је родом из Сврљига, ратни заробљеник који је остао да живи у Енглеској после рата.

Код чика-Тадије и тета-Бране провео сам први мјесец, али сам се ту хранио готово све вријеме мога боравка у Енглеској.

Тадија је био Божији човјек, добродушан, дарожљив, вриједан. Цркву је волио више него своју кућу. Од скромних примања помагао је кога год је стигао. Пазио је и једну самохрану жену, Гркињу Катарину. Свакодневно јој је носио намирнице, а она га ни својом џандрљивом природом није могла наљутити.

Од чика-Тадије, који је упечатљиво опонашао Чарлија Чаплина, остало је много прича из ратних година. Причао их је у духу Бранислава Нушића.

„Појуре нас партизани, кукавице једне, а ми – бежи. Њих седам-осам, а нас пуно, и не мо'ш побећи!“

Једном приликом нам је вјетар оштетио кров на цркви. Спало је неколико лепенки, а осигурање нам понуди хиљаду фунти да се то среди.

Црква у Дарбију је висока, са окомитим кровом, и било је тешко наћи мајстора који би то поправио. Чика Тадија је био спреман да се упусти у ризичан посао, али нипошто није хтио да прими новац од осигурања. Једва сам га убиједио да прихвати хиљаду фунти и приложи их цркви, ако их већ не жели за себе...

ЛАЖЉИВИ ТЕЛЕВИЗОР

Мој добри комшија, који је живио „next door“, врата уз врата са мном, звао се Ђуро Урукало. Далматинац из Полаче, људина, снажан, племенит, био је добар вјерник и добар домаћин. Са својом супругом Миланком и дјецом Момчилом и Десанком често ми је указивао гостопримство.

Имали су телевизор, а ја сам волио да погледам вијести и понеки добар филм. Ђуро никада није хтио да гледа телевизију, нарочито филмове. Кад сам га питао зашто су му филмови одбојни, објаснио је:

„Видиш, уби човјека, а ја то да гледам!“

„Ма то је само глума, тај исти ће глумити и бити жив у другом филму“, увјеравам га ја.

Он се уозбиљи, па упита:

„Стварно?“

Потврдих, а он још мало размисли...

„И, да ме лажу, а ја да то гледам!? Нећу!“

Ђуро Урукало био је један од бораца војводе Момчила Ђујића. Никада после рата није отишао у своју родну Далмацију, ни пошто се комунистички режим урушио.

„Шта бих ја тамо могао да видим? Ништа тамо више није моје. Нема мојих другова, комшија, пријатеља; или су протјерани, или умрли, или побијени. Остајем овдје да будем Србин.“

УТЈЕШНИ МЛАДОЖЕЊА

Занимљиво је како су се Ђуро и Миланка Урукало вјенчали. Испричао ми Ђуро.

Миланка је у Енглеску стигла из Крушевца, педесет и неке године, са намјером да се уда за неког другог. Са њом је допутовала и њена кума Зага...

Зага се удала за Петра Трифуновића, а Миланкин изабраник се предомислио. Извињавао се, нудио јој шта год жели, али „срце те моје неће“ ...

Дјевојку је у оно доба било срамота да се врати кући изиграна...

Тако, док је она сједила, тужна, са својом кумом, а Ђуро пио за шанком неког паба, спазио ју је и пришао да пита:

„Би ли се ти, ђевојко, удала за мене?“

„Ма, за црна Циганина, само да не идем кући на срамоту!“, прихвати Миланка.

Прекинем Ђурину причу:

„Не вјерујем да је баш тако било.“

Миланка потврди:

„Јесте, оче Георгије, тако је било.“

Ђуро се није покајао. Миланка је изузетно добра жена и искрена хришћанка. Научио сам је да пјева у цркви, те су ми она и Смиља, кћерка Тадије Радивојевића, биле главни појци, док су Ђуро и Тадија послуживали у олтару и код свијећа.

Поменућу само још неке добре људе: Илија Грубинић, Стево Трифуновић, Лазо Ђерјанић, Јосип Курајица... Успомена на њих је увијек жива, отпорна на вријеме.

Јосип Курајица, такође из Далмације, једном је био и мој пророк. Пред Божић се разболе Јосип, и ја на сам дан Божића, послѣ службе, одем у болницу да га посјетим. Сви су ми говорили – умријеће...

Затекнем га доста слабог, али ведра духа. Кад ме спази, живну и рече:

„Знам ја зашто си ти дошао... Чуо си да ће чика Курајица умријети, па да не буде да га ниси обишао у болници. Но, слушај ме, оче: прије ћеш ти постати владика него што ћу ја умријети!“

„Дај Боже“, прихватих, „само нек си ти нама жив и здрав, то је најважније“.

Пророчанство се убрзо обистинило. У мају сам изабран за владика. Чика Јосип се опоравио и појавио на свечаном опроштајном банкету у Лестеру, гдје је раздрагано испричао овај необичан догађај.

ПРОЗОРЉИВИ ВЛАДИКА ЛОНГИН

Згода са чика-Јосипом подсјетила ме је на Владика Лонгина и његов дар виђења будућности.

Владика Лонгин је последње три године свог живота провео у манастиру Тавни, везан за постељу. Умро је 26. августа 1977.

Још током мојих студија, 1976, дође у Тавну један мој парохијанин, из села Главичице на Дрини, који је живио у престоници Канаде, Отави. Исприча ми како је Владика Сава тамо основао парохију, а немају свештеника. „Ми бисмо омогућили некоме да дође и буде код нас бар двије године. Платићемо му пут и обезбиједити смјештај, визу, курс језика, као и скромну плату“ – изложи земљак примамљив план.

Пожељех да искористим прилику. Одем код Владике, замолим га за разговор, примакнем се његовој постељи и предочим му ситуацију. Кад сам му најзад затражио благослов за пут у Канаду на бар једну годину, Владика одби: „И ја бих ишао, то је одлично, но, немој ти да идеш. Много сам болестан, умрећу, па ће ти замерити. Рећи ће – оставио је тај Георгије човека на самрти и отишао у свет да се скита! Али, ништа не брини – отићи ћеш ти у Канаду када се не будеш надао.“

Образложење сам прихватио као очински савјет, са захвалношћу, али последњу реченицу сам пропратио ироничним гестом. Што му треба да тако прича! Могао је једноставно рећи – не можеш да идеш, и тачка.

Међутим, Владика је осјетио да ме је то погодило, па понови: „Запамти: отићи ћеш ти у Канаду када се не будеш надао!“

Кроз пет-шест година и ово се пророчанство обистинило. Када сам изабран за владика, знао сам одмах, прије него што су ми саопштили: идем у Канаду.

НИШКИ ЕНГЛЕСКИ

Мој први учитељ енглеског језика била је тета Брана Радивојевић. Додуше, ни она сама никада није добро научила тај језик, али је одлично разумијевала филмове и серије, попут „Даласа“... Пратила је помно радњу и жестила се на оне који су варали своје жене или мужеве у тим серијама. Знала је напамет све личности, шта је ко рекао, ко је са ким био, ко кога

преварио... Јунаци филмова и серија научили су је енглески, али нису могли да је ослободе нишког акцента...

Тета Брана је између два филма одлично кувала, а није умјела да кува за троје, колико нас је најчешће било, већ увијек за добру чету гладних војника! Било је немогуће појести све што би тета Брана наспремала. Вишак би касније јела сама, „да си се не баци“. Рада, њена унука, бојала се да ће јој сувишна храна нашкодити и често је подсјећала:

„Баба, You are no dustbin“ – ниси ти канта за отпатке.

Тета Брана, Богу хвала, живи своју деведесету годину, са једнако добрим апетитом, који јој никада није нашкодио.

МИРНО, МАЈОРЕ!

У Донингтону је живио још један занимљив Србин, мајор Крсмановић.

Оженио се Енглескињом. Одлично је знао и језик и законе, па је за све тамошње Србе, углавном саборце, одрађивао административне послове.

Мајор Крсмановић радо је испољавао ауторитет и као да није схватао да је рат завршен, да није више командант неког батаљона већ, скупа са својим некадашњим војницима, волонтер. Од њега су сви зазирали, а и мени су припоменули да му се ни случајно не замјерим.

Но, једном приликом, и то на сам дан Васкрса 1982. године, нисам успио да избјегнем окршај са мајором.

Тек што се бијих вратио са литургије из Лестера, и таман сјео да ручам код чика-Тадије и тета-Бране, зазвони телефон. Домаћин је изговорио неколико ријечи, и прекиде се веза.

„Мајор Крсмановић“, рече чика Тадија.

„Сигурно је честитао празник“, претпоставим ја.

„Не, већ хоће да му се јавите, тачно у два сата.“

Преостало је петнаест минута. Избјегавао сам да увећавам телефонски рачун Радивојевића и да показујем гњев на лицу, па одох до говорнице. Позвах мајора, и поздравих га како доликује:

„Христос воскрес!“ .

На нашем манастирском гробљу нема бетонских гробница, све су земљане. Бетон пуца од зиме... Једном смо зимску сахрану обавили помоћу лименог бурета и бренера. Цијеле ноћи смо гријали земљу плинским гориоником покривеним металним буретом, а сутрадан једва ископасмо раку: земља тек тада бјеше мало попустила од мраза... Иначе, земља зна бити замрзнута у дебелом слоју до четири стопе (сто двадесет центиметара).

Но, хладноћа се да издржати. Људи су мотивисани. Канада је, по мом увјерењу, једна од најбољих земаља за живот Срба, односно емиграције уопште.

Пред полазак из Енглеске, мој пријатељ фадер Брајан ми је рекао:

„Благо теби, идеш у земљу гдје нећеш бити странац.“

То сам схватио касније. Гдје су сви странци, нико није странац.

У Канади живе све могуће нације свијета, и сви имају свој акценат у говору, који ама баш никоме не смета. У Енглеској је другачије, а Канада је земља странаца, свих боја и језика. Закони су јој такви да штите дошљаке и њихово право на свој језик и вјеру. Штавише, држава плаћа учитеље у свим етничким скупинама, који уче дјецу сопственом језику, култури и обичајима. То се зове програм мултикултуре и сматра се највећим достигнућем у демократији Канаде.

Торонто је навећи канадски град, престоница провинције Онтарио, у којем живи трећина од око двије стотине хиљада канадских Срба. Чак половина од четири милиона становника Торонта су досељеници из свих крајева свијета, па се у овом необичном граду говори сто шездесет језика!

ЕПАРХИЈА СА ПЕТ ВРЕМЕНСКИХ ЗОНА

Епархија канадска је највећа српска православна епархија на планети. Протеже се од Атлантика до Пацифика, од Халифакса, у провинцији Нова Шкотска, до Келовне у Британској Колумбији, а то је више од десет хиљада километара! На примјер, од Торонта до Ванкувера на западу авион лети пет и по сати, а до Халифакса, на истоку, још два и по. У огромном распону Канаде је чак пет временских зона!

Долазак у тако голему земљу за мене је био огроман изазов. Требало је да се снађем и утемељим Српску православну цркву на непрегледном пространству.

Црква је била организована у већини садашњих приграничних градова по дужини Канаде. Храмова је било свега неколико. Није постојало сједиште Епархије, а средства су била оскудна. Сав капитал који сам затекао износио је четири хиљаде и седамсто долара, а и то је пренијето из некаквог канадског фонда...

...